

הלו: רבי אליעזר דמילה פרק תשעה עשר שבת

ען משפט
נֶר מְזוֹה

ליהוות בשבח משבט (**א-ד**) הנקע עד החזה דבר רבי יeshua נון ש-
זהן בן ברוקה וחכ' מאפישטן את כובל מביא עד בגין לא אמר ר'
שמעאל בנו של ר' יהון בן ברוקה החת' (**ה**) מישר דלא בעין זיה ואנונו
אבל הכא דביעין הא אל ואנונו הבי נט' דדריאן והא ואנונו יתרהו
מן ה' הילוך ומונע דוד' צד' קד' נאה צד' נאה צד' נאה צד' נאה
לפני במצוח עשה לפניו סובנה נאה וליליב נאה ישונר נאה צד' נאה סדר
וומע' היליך קד' קד'

עד מה דילוג כלים מומלץ. מילון נימן קושו ומלוי מז'ר. לא פיטס זון הפסט קולומן. צטמעלן לאן לחן גומו ומפץ מסוכס ליען דיפיס גוון. מילון ותכלתם נגפקן ולבןן. המבניות עמודיות בצעפן, פונידס לדודס והחטיאן שעופדי בדורס ובנודס קדרה אונטן אונטן. מילון צאנטן צאנטן. לא נאצן אונטן אונטן. המהו ייטוּן האהוּן האהוּן. שער לא טעה לא טעה. הולוּן אונטן אונטן. ביז' אונטן אונטן. האבב אונטן אונטן. קדרה אונטן אונטן. לא נאצן אונטן אונטן.

ובגדיריו פלניא רבי צוחה אלא אמר בפלנא נודול חומרה לה רב אש גדר
ונבנה אשל רום עיר ים
אל ריה נמל ליל
לכטן קש שוי עיר
ויב נט הימר אל
ונז נזר איז זב
פלנא נודול כטן
ונבנה אשל רום עיר ים

מזהר וומריא דאספלזיה וכטבּוֹתָה מִזְמָרָה וְכַבְּדָה אֲלֵיכֶם כִּי לֹא עָבֵד סְבִבָּה הָאֱלֹהִים
אֲלֵיכֶם כִּי לֹא עָבֵד סְבִבָּה דָּוָא : וּנוֹגֵן עַלְיהָ אַסְפָּלָזִיה אָמֵד אָבִי * אַמְּדָה לְיַעַשׂ
אַבְּאַסְפָּלָזִיה בְּכִי שֶׁבּ מִינְיָא דְּרַבָּתָה דָּאַרְכָּאַרְכָּאַמְּלָךְ קְרָאָוּ וְקָלָבָא
וְשִׁׁירָאָגְדָּרְשָׂה רָאָה בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְמִנְיוֹן אָמֵר לְהֹו שְׁבִיךְ
לְאַנְשָׁה שְׁבָתָה שְׁמַנְיָה וְעַלְפָלָלָה
לְאַנְשָׁה בְּחַדְרֵי יִמְמָרָל תְּנַאֲכָל בְּנָא : גְּבָשִׁי אֲפָחָה וְלֹא נְגִיבָּה מִזְבְּחָה נִקְמָתוּ לְהֹעֵד
לְאַנְשָׁה (צָבָן שְׁמָרָה) : גְּבָשִׁי אֲפָחָה וְלֹא נְגִיבָּה מִזְבְּחָה נִקְמָתוּ לְהֹעֵד

ענין כי צרכי מילוי פונקציית דוחה ו/or פונקציית כחון: שיב מופיע בז'אנר. ו/או שיב מופיע בז'אנר אחד או יותר מהו? שיבים ליבו חזרא. גם

לען מילון נספחים (מונחים)
(פירוש)

תוספות אברחות פרק שש

תְּנִזְנֵן (בָּאָמַרְתָּן) (בָּאָמַרְתָּן)

Fromer, Aryeh Tsevi

עש"ו

עמ"י

ספר

שאלות ותשובות

ארץ צבי

אשר הכנוטי בעניין בחמלת ד' עלי
אריה צבי פראם ער
 אבד"ק קזיגלוב — ר"מ בישיבת חכמי לובלין

לובלין

בדףו של ר' עוזר צוועקין נ"י לוברטאואוסקא 62

שנת תרצ"ט לפ"ק

וכעת נדפס מחדש
 בתוספת הנחות והוספות מהగאון המחבר זצ"ל
 על ידי

בן אחיו הגאון המחבר זצ"ל
דב פרומר
 קריית שמואל - חיפה

בנ"י ברוך ה'תש"ג

מן מטבח נדר עד צוחל וכלהן ליבך מלאות כלל כמדומה
קאה בערם הרים מ' :
אמנים נגיד ונשאר עליו יוכב לאחסן פתחים פנויים
יכל לאחסן חס מוטל טולא דרכי חכם מ' ז
חכלה נלה נטהlein מזוזים ונשאר לקלוקות ווינט' ג' עטף
הצבעה ל' ס' מלוקות רק ליטוסול מ' מ' כל אנטה רוזא
הבריסת מאי טולא ווינט' מה שומוויכ לאחסן פתחים
כלווער נא פולן וזה טעל האפונע מה' טו' וויסס מין
האנטונג אנטונג ווינט' וואצק וזה מומלץ עטלל' :
האנטונג אנטונג ווינט' וואצק וזה מומלץ עטלל' :

עורך נ"ל לוחק לר' ו ר'גלה בדורות מקומות ד"ר זכה נצטט
לכל כרך וכיקו ליס חק' ג' מהן קה"מ טהון טהון טהון
סורייה ה'סוד רך מה טהון הולנו. ואלו צירופם פ"ג
דרכנותם כדי מנוחה והיו לנו שום ט מנוחה. ולט"ז
לפוזוותם ובנדכגען קה'ול כל כרך יט לפוכס נ"ב' ופוניס
מו פאום ודר' קבלה שמקובל ט"ע' חמוץ צבוניה לה'ול
[כל'ה] מ'יך שוער מ'יך אולן עטסטען ויט לפירען צהו'ו
דר' טופר שמperf שטולן כרך וננדכגען דרכ'המת דרכ'יו
[כל'ה] מ'יך שוער מ'יך וועל טטסערן וטאלוףן ויט הו דומי'
דרכנותם קאך לאשען מ'ה'למי ולוי ה'למי טהון זוה קבלה
וחזוב על טמ�ו כל רך ספוג דרכ'יס. מ'יך דרכ'גען דמה
שמperf שטולן הו ג'ה'ל קו'ה הפתה. וכנה בצל'ה'ק טהון
מיוק בצל'ה'ק חלי' בכוונו ורטען טר"ע' סחס נדריס לה'חמציר
ופיריען לה'ל ואס כי' כוונתו במל'וע' גראטסן [ה'ל] צוואר

האגמנס מסכימים לדין קדמ"ס וכגו"ע נס מעתה דכ"י
ככמ"ל מעתה יז סדר כתין נסח ודרגד"ג. ו' לאסמאפק
לאקי' להקון ולארגד"ג רמותיך בכוננו לאCMD שמתיקיס
בקונומו ה'ס ק"ץ טלה. ע"ז שלג יטרכ' לאCMD כו"
המודיש טלה לאחס בכל גדר וצונעה ח"ר לאCMD טלה
כך בקביל טלו' גדר וצונעה ח'ז' דצר וחל מ'סוכת
חפוך' לו' מנדרון מתק'ב' בס' ולח' חל טס מלות וחוץ
נאנס. רק דחס' לח' יטסה חניין כן' יטס' צ'ב'
בקונומו למפרע נקוח' לו' טקה ובគונומת טקה נ'א' טלה
: נברשת נסוכות

ולכארה י"ח למלה זו כנה מסתפק במשמעותו ובקיצור כ"ד
בבבניהם סקר על ערךם מושל חורה וכ"ד
לסקפין לחילו וגלו ורמולו וכלהי' מנדלים פ"ז ומגדך
ונושאי' ל"ת חורה מוכ"ר לאפקע לא-היסטר מבחן דורך פ"ג
מפות חומריינו הילל הילל הייסטר נגען הילו מושל חילה
הHIGHLY דיליכ' חלות הילל כק מיק'ם כדיינו עכבר היליסטר
מ"מ הילס חור מוכ"ר לא-היליסטר מטען היליסטר שעדכבר בלבניעו
לבדק. והנה נזיר ע"י מכוון דלמי"ר היל חילה בזיוויו פ"ה
דיל"ם חורה בתוכ"ל בזיוויו דבניעו קידיטר כל עכבי טוקה
טיפות ומינס דכון דבבניעו סקל מהי' חורה מוכ"ר פ"ה
ודמגני חילה מהנס ויל דע"כ כל הקניות רל"ק כסא חילה היל
מושל חורה מוכ"ר ויל דזוקן בזיוויו דלמי"ר היל חילה בלבניעו
בזיוויו פ"ה דיל נזירות בקטעה מכוחו סקס ויכל דיל חילה בלבניעו
לע"כ חורה מיל' מצל"כ בקניות וכן בזבבניעו סקל כו' כדיוני פ"ה
דבבניעו חייט מל' ול' בזבבניעו סקל כו' כדיוני פ"ה
בזבבניע פלט למוגם פ"ס דמגני חורה מוכ"ר למגו' כי
בעשווים. ונודע' ברכ' דיל מגני חילה לא-בזבבניע בזיווי סמסכדי^ט
הHIGHLY רה' וLIMITER קלה' היל' רה' דגניען פ"ס: פסס'
ונזרה לנטומיס פללי' ווילם היל' לנגי' חכס ותקי' לה
מבחן דיל' היל' נקנעם כדוג' ל"ע פיליכ' וו דלקבניעו
פרק' ל"ע חילה וכ"כ לא-היל' זדרכ' נל' קראמ'ס פ"ז
מלה' פ' ולפנינו יתבלר נס"ד :

ובבעיר דכרי סמיכות וכקה"ח ה'ג' י"ל דבש נקודות
בנוי לפניך שיר חורב מוכ"ר לתקון שליטו
טענכר ק' לי מכ"ה ס' זו וכ-טען פהן לו כה פמות מה'ל
קו' על דל' דל' ל' מתקבצ' וו' על דל' דל' לי מתקבצ' ליל'ס'
תולמו צבואה דיק' לי כה והן לי כה פמות מה'ל'ו' ו'ן
אהל אגנט'ן זול' לטלית נקודות קמה קומל' וו'ן לי
כה פמות מה'ל'ו' מתקבצ'ו סהן לו כל'ל כקו' טקען.
וניח' פמות מה'ל'ו' מתקבצ'ו סהן לו כל'ל כקו' טקען.
ל' דיוון ש' נפלט דכרי נמאנשטו הפקות ש' וו' וו'
ש' זו ל' יט' פמות מה'ל'ו ק' דב' מזון דרכ' חז'ה
ח'צ'ב' ול'יס טבל'ן וו'נס דכרים וכיוון צלען צבוחות כו'ו'
בלען מכוור ל' יט' חורב בלבן כה דמקצת' למני' מה' ר' רק
בלען ברוכ' :

ונושוב נגיד דהעיגן דרבנן בורא דרכובותם צפוי לחלק
לכך שאללה קוא מזון צפוי נסחף זום חלות גל
ללאיסו ולמ' למ' ווועמה לאכלה כלא טמץ נסחף זום

בכית שמהות גורמים לירידה מולס על רשות כמו תומכו ר' רבי עיל סבכה מד' למן מוכן דרכ' מל' מומש ממל' סמכין לאגדינו מטה' נגד שלין לו חכוב לר' רק לנארם ולחכמים:

יבזה ר' נט"ז דבורי הרטמן"ס הכליל פ"ה מה"ק ט"ז ירוש פלוני לדור ל"ס סמתק פג"ה ויל והם צו"ה גו"ה שחק וכלייכ"ס כי דבוי טקל ולטנ"ז סקליטס נירא שחק דבוי דלוך כוונתו ענטכטן זיזוק חמוץ נמר זול עטולפלטן] כי עכומת צו וילון לא מניין כללו דלון ניכרנו עטולפלטן] לא מכך או גלע"ז עכטם ממש טמפלר פלוני זיזוק. וחיב מכך או גלע"ז עכטם ממש טמפלר פלוני זיזוק. מכם וגמך וכונתו נמר וופק וולפלטן] טוי עכומת טקל ממליך גלוי וקלוי להס זיזוק פלוני נמלע למפלטן עכומת טכטט וולס לה יוזוק כי למפלט טקל. וזוס טיש מהפער עכטום דמת ט"ז ורומכ"ס קנטכס"מ רפ"ק מה עכטוט רטכ"ז כי דיזוק פלוני לדור חייכ מאס קנטוט טו"ה הארכטמ"ס כי דפנור וולדנאל רטכ"ז קלי ענטכטן חמוץ נטכטן געלטמ"ס נטכטן געלטמ"ס פטיטו צלו צו"ה למלה ומ"כ לה' וו"מ אללו טזאל וכמו עטיכל גראט"ס גראט"ס זיל:

בנדרדו שוחטיב כשר, ה' נ' אף' כונתו עיר זול ואפרען, ונעשה
באומר עהר וועס ואפרען והו שקר, שו"ר שדוקה הו. ועוד' ב'
באופו אחר דהוא חביב אף' שלא אסר על עצמן,
בצ'ם כיון שהוא נדר ונעשה או"ב בטל הנור, עבר הא, ה' נ'

ען. ייל דהרבנן לשיטתו הובא ברין גדרים ט"ז. (ד' הלהכה וכו') המודיר את חבירו והאנחו המודיר לוקת, [וז"ל] דכל מודיר חשוב כאותם בוגר שיחי' בן ונעשה כאומר עהר וועט מיט עספין, וכעון שכותב הרין גנדיינס (י"ג): ד"ה באומר כלומר ונעשה כאומר פיי לדבורין, ה"ג נכלל בוגר שchapro נונגעונג אנטור וגראן הנטוא ובשלאל יונין זיין קרב למולאך השם

מעלון [עיפויין מ. ג], כיוון דלן מהן
דרוי מטהHom ה' דהה נגמרה יהימת
חמיינו, ועל כן מוקי להsie דרכ'ת'ה' ה'
ה' בטפס נלחמייה, ועל כן מגנץ
שאכטיט. ולג' מצמםן כן נלען
ארכ'ת'ה' דמי'י דוקל צענין וא'.
דלן קשי לי' נמכמץ חמס. מילן
נלהה דרכ'ת'ה' מפלס מלה סכמאוו
נגמרה מגן כטוו נ'ו, כי'ו נומפ'
על שטחינו. וכען אכטוו נס'מ'ק'
ונפין קמ' סלטום נלכית [קשות ווועוועט]
הכילה יטער זטמן טקס קנס נ'ו
ולבימ'ו מאיר גס גטווע וסטעיג.
מצמםן דרכ'ת'ה' מגן ג' ב', וכן
כטמן תם קפיו סלטמו מגן
געועז וסטעיג, פירען ה' מהר צוימל
כירעך דין סהממה: (ב) במקומות
שהחיהינן. גטווע לע' נמוגן
נקמוס, וכןן לומל דקנערל ניא'

ג. סס נגמרה:
ה. ז. זכר'ג סס מה ג.
ו. וואלה"ג סס פ"ט סס מון טז
מגמה"ג סס ב' [ט' ו' וכלי]
י. יומן ותכלת מילר: כ"ט
ד*. יוֹתָלְעֵלִי נרמות
פ"ט הלגה ג, וככפכו^ו
המופקות סס נט, ג' כ"ט
ו'. יונן. רצ'ה"ג סס
ד"ב נס נס דת. הניגום
מיימוניות נכלות פ' י'
ה. מ. מילג'ג עשין טז
ק. קרי'ג: ה'
ו. הרכבת"ה [ט' נס]
ס. סול'ג: ה'
ז. ה. היל'ג [ט'
ו. וראט"ה [ט'
ח. מהמטניות פ' היינט'למי
ט': י. ירושלמי
ט. וככפכו המופקות [ט'
ו. ורך'ג"ה [ט'
ט. כור'ג סס קמ'ק:

卷之三

ג. נסח'ה"ג זצ'ק'ה
ד. דיקון טבלייניק אכ'ה וקורטן
ה. שילז'

צטו בוגריך עלי יי' קלאן:
ט' ב-ט' פ' זיילנגן
מ' מ' כ' קפונ' ס' ט'
מ' מה' קול' דיזלנגן
ח' מ' כ' קפונ' ס' ט'
ד' שט' מ' מ' כ' מ' ט' -
ה. ו' ו' ז' ז' ד' נ' מ' ט'
ו' מ' ט'
ס' פ' מ' כ' ס' ט'
ג' מ' ט'

אינטראקטיבי תשובה

→ *fer* *gut* *sehr* *frisch* *und* *lecker*
→ *fertig*.

אש"ז אוניברסיטט

ב' מ"ת אכ"ז פ"ד
 לברך בשם ומלו
 אתה ה' אלוהינו
 השם עליון נא ח' א' ש'
 כשר שהוא מצטצ'ן
 עדרך לבך, אכל ו'
 ואכם אין צרך לטב
 שעולם נהוגין לנו
 רידין אמרת כל' לא ק'ו
 עכבר' באירוי או ק'ו
 אדים החשוב, מכ'
 בדורות תלמידיך נכו
 בדורך דוקן כס' מ' ר' ז' י' ק' צ' ג'
 (ו) אופטימי' ק' צ' ג'

יד אַפְרִיט
כָּבֵד (פָּקָר)
שְׁוֹרֶת סְפִינָן בָּזָן
(בָּזָן) אֲלָמָּה יְמִינָה
עַלְיָן (סְפִינָן) אַתָּה דָּקָר
עַלְיָן, עַוְנִי כְּבָחָר
בָּזָן (סְפִינָן) וְדָשָׂמְשָׂר
עַיִן אַדָּק וְקָרָא חָשָׁבָה
מְתַשְּׁבָּתָה וְתַבָּאִי
דָּקָר. עַיִן שָׁמֶן
בָּזָן (הַדְּרִישָׁה) גָּדוֹלָה
וְתַחַת עַל בְּבִירָה זָהָב
בָּזָן סְפִינָן צְמַח צְמַח
עַמְּנָה בְּרוּךְ שְׁלֹמֹה
כְּכָה לְתַלְלָה,
עַיִן זוֹ אַזְנָה לְקָדָךְ
כָּלְלָה שָׁמֶן לְפִי
אַדָּא שִׁשְׁתָּה
קִיבָּל מְמוֹן יְסֻלָּל

הגדות הפט"ז
שען א' וזהו גוף
ב' מילוי מקליות כ'
דרות. פרוש, בכל
שנuibר בסיון זה
ג' כ' במקומות שדי^ת
ה' יב'. פרוש
ד' אמרת מברך עכ"פ

ברכת הטוב והמטיב סג', י"ש דברת שהחינו נכללת בה. וכי מ"א אוות ז' פרוש בカリ הסמ"ק בקנה לו לבדו ולבני ביתו לברך מברך על של שוה חינו ולבני ביתו הטר כ', בן פריש הב"ח שם דברך נ"ל (הדר חכ' בסמ"ק). אבל הב"י גופא לא פריש נ', ושם נ"אל אברם בזבואה א"י. ו' ושער לשונו נראה דלא דרכי קאמ' דילצארה י"ל הב"י רומר' א' לא פליג', אלא ב' מירוי בילדתה ידעה טילה זכר מטה מברך הטוב ומטיב, ורמ' א' מאירוי בלא יודה, ושכן כתוב שיירוי ננסת (הגדולה והגביה) אהז ח' היכא אליה רכה ואות ב' (וכן משמע בבלדה). וא' כתוב הרשב"א יפרש הר' ב' במתה בולדת. אבל טט' ז' כתוב הדעתם נוניא לה במתה, א' אין חילוק ורמ' א' חולק, א' כתוב הרשב"א סובר ודמברך שנידעת הטוב והחינו, ודולך מנו כתוב המחבר בסעיף ב' ("במקום" שהחינו כו'. עיין גمرا עט' ב' אית' ליה ארעה הטוב, הא שהחינו מכור), עט' ג' ודמברך ברוריויה, מקש דמשמע דיין מכרך הטוב אליל היכא אית' ליה שוחפות, ומשיין אין היכי נמי דעתה ליה שוחפות ואין היכי נמי דמברך ברוריויה כד': (ב') במקום. עיין ט' ז'. כמו שכחוב באות א' ובאות ד' דין כתוב הטור בשם סמ"ק בקנה כלים לו ולבני ביתו המכרך בסמ"ק הטוב (המטיב) שהחינו, י"ש בזה: (ג') בשנית הקניין.

גָּדוֹלָה לְחַבְּרִיכָּה שׁ

בצ'רנובול האחת ב-21, וגאות כדרון (סמל קרכיס) בבלז' (זאת יישר). ווילט כדרון נטהר מורייצין, ועינן סימן קע"ק דין דין

כינור הנר"א

הנְּצָרָה הַמִּזְרָחִית

4

(13)

בעזהשיות

ספר
הציצית

באיורים והערות על ש"ע
הלבכות ציצית

נערכ בחלמת ה' עלי
ישראל סימקאויטש
בן לאamu"ר ר' שמואל אברהם שליט"א

שנת תש"פ
ברוקלין, ניו יארק

ספר היצית

הלכות ציצית

 סימן ח' ↗

ענין א'

קיום מצות ציצית בטלית וחוטיה

וצ"ע במה חשיבא טלית נאה הידור מצוה, דמה להידור הבגד להידור המצוה. ובשם הגראי"ז הקשוadam נימא דציריך טלית נאה משומם שמתיקיים בה מצות ציצית, בדין הוא שנבנה בית נאה, משומם שקובע בו מזויה, ואטו נימא דמצוה ליפות את ביתו משומם שמקיים על ידו מצות מזויה. ובנוסף זה הקשה בשווית ארץ צבי (פי' ק"ט) להגאון מקזיגלוב.

בגד חמוץ חד לא קיימת מצות ציצית

7 ויתכן לומר שאכן אין זה כל בכל בגד שיש בו ד' כנפות המחויב במצוות ציצית שמצוות ליפותה, אלא טלית שאיני, כיוון דהויא בגד מיוחד שלובשים אותו עבור קיומ המצווה לנו הי הידור וכבוד שלובש טלית נאה, ראה מה שכתב הט"ז (פי' כ"ה פק"ג) שימושםvr אין בכך שיכנס בהן לבית הכלסא, משא"כ במצוות נכוון דאיינו דרך בית עbor קיומ המצווה, איינו מצטרף להידור החפツא של מצוה.

הידור מצוה בטלית נאה

סעיף א'. יתעטף במצוות. כתוב בתורה [גמdeg ט"ז, י"י] "ויאמר ה' אל משה לאמר, דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם ועשו להם ציצית, על כנפי בגדיהם לדורותם ונתנו על ציצית הכנף פתיל תכלת". ובפרשת כי תצא כתיב, [גמdeg י"ג, י"ג] "גדיים תעשה לך על ארבע כנפות כסותך אשר תכסה בה". ובגמ' מס' שבת זף קל"ג ע"ג תניא, "זה אליו ואנו ה", התנהה לפניו במצוות, עשה לפני סוכה נאה, ולולב נאה, ושופר נאה, ציצית נאה, ספר תורה נאה, כתוב בו לשם בדיו נאה, בקולמוס נאה, בלבلد אומן, וכרכוכו בשיראין אין, והנה בבריתא איתא ציצית נאה, והיינו הידור בחולטי הציצית שהן עצמן החפツא של מצות ציצית, אמנם רשי' בב' ק (זף ט' פ"ג) כתוב טלית נאה, והיינו שעריך להדר גם הבגד של ד' כנפות שקשורים עליו חולטי הציצית.

היצית אלא כי היה לו לברך עז בשעה שכבר לנו דחוות גברא אי בזה שהיצית עז היא בה שלבש ומבוואר בש"ע ביציריו ע"ן מיבור דין דבציות כתיב לכם, ובומר כו ודרשין בקומה. דינה שמתעטף נפרש גדר המן לבוש בגדי של כנפות הבגד, הר מצוה בעמידה, שמקים מצוה, י' דצית עשוין לעשית מצוה ב'

ג. ראה גם בקרן י' משא"כ למ"ד חובה ד. בגין אברהם זכי לאפוקי נפשה מפני יצא אף שהוא מכגביהו ורואיהם או המצוה להטיל ציצית שנטעטף בטלית, מ מגולים הם. אמן להיות מלבוש באונ מקיים המצוה להו. ה. אך יש להעיר ב' חייב לknות שדה כ בתוס' עריכן נזק י' דמצינו בגמ' ברוכו לפטרן מן המשער.

נדר מצות יצית ל"מ"ד חובה גברא **7**. ונפרש הדבר ביתר ביאור, ונבסס יסוד זה בכמה ראיות, דהנה בעיקר ממצוות יצית שבתורה, מבואר גם מנהות נזק מ"ג ע"ל דנחلكו אמוראי אם יצית חובה גברא הוא או חובה טלית, ועל הצד שהוא חובה טלית, חייב להטיל יצית על כל בגדי של ד' כנפות שיש לו, אמן לפ"י מה דקייל' דחוות גברא, איןו חייב להטיל יצית אלא כשמתלבש בגדי. והיה אפשר לומר שלא נחلكו במחותה וענינה של המצוה, אלא מתי חלה חובה המצוה, אם בזה שיש לו הבגד או רק בשעה שלבשו, אבל המצוה היא בזה שהוטה והיצית קשורין על ד' כנפות הבגד, אמן מיבור בגמ' שם וע"ן דלמ"ד חובה טלית עשייתן היא גמר מצותן וכן מברכים בשעת עשייה, אבל למ"ד חובה גברא אין מברכים על שעית עשיית היצית, ופרש"י שם דעתיפתה זהה מצותה. וכן הוא בטור וש"ע עקי י"ע), אין חייב יצית אלא בטלית שרצחה לבוש, אבל מה שאנו רוצה לבוש פטור, הילך אין לברך בעשיותו אשר קדשנו במצותו וצונו לעשות יצית, שאין בעשיותו מצוה אלא בלבישתו. הרי דלא אמרין דמאחר דחוות גברא הוא אין מצות עשיית

ואפשר לומר דבטלית נאה מיפה בזה חוטי היצית עצם, לאחר דנעשו הטלית וחוטי היצית לבגד אחד(!), וכן הוי הדור בחוטי היצית עצם בזה שמדוברים לטלית נאה, משא"כ במזוודה, דבזה שמייפה את הבית לא חשוב יפי והידור להמזווה(!).

המצווה מתקינה בלבישת הבגד עם היצית

א לוסברא נcona שמעתי מגיסי הרה"ג ר' אהרן מתתני ריזמאן שליט"א שיש לומר עוד יותר מזה, שהבגד עצמו גזרה חלק מהחפצא של מצוה, לאחר אמרין דהמצוה להיות לבוש עם היצית, ככלומר שהמצוה מתקינה בהא דלבוש עם היצית, ועשית וקשרית היצית הו הקשר בעלמא כմבוואר בגמ' מנהות נזק מ"ג ע"ן, והרי לא שייך לומר שידה לבוש עם חוטי היצית, אלא שיהה לבוש עם הבגד כשהוטה יצית קשורין עליו, היינו טלית מצויצת, נמצא שהבגד שהוטה יצית קשורין על ד' כנפותיו, וכן שפיר שיר הידור מצוה ביפוי הבגד עצמו, כיוון שהבגד שהוטה דבגד עם יציותו הוא החפצא של מצוה ממש.

א. ויעוין מה שנtabאר להלן סי' כ"ב (עיין ע"ט), דכוין שהבגד נשלים עם חוטי היצית لكن אין מברך שהחינות משום כלם חדשים עד עשיית היצית, שאז נשלים הבגד.

ב. סמכים ליסוד זה שהבגד אחר שהוטלו עליו היצית נעשה בגדי אחד עם היצית, מהה שdone בಗדי מנהות (נזק מ"ג). בדין הטיל למוטלת, היינו במטיל חוטי יצית לבגד שכבר הוטלו בו חוטי יצית, אם פסול מדין העשה ולא מן העשו, ואי אפשר להזכיר היצית באחרונות, כיון דבשעה שנותם על הבגד, היה הבגד פטור מכח יצית הראשונית. והנה באמת לא בעינו זמן חייב כדי לעשות את היצית, שהרי אפשר להטיל היצית קודם שלבוש הבגד, אך למ"ד יצית חובה גברא, ואף בלילה אפשר לעשות יצית לכ"ע, ואין זה חשוב מן העשו, DPSOL העשה ולא מן העשו היינו כשבועשה יצית על בגדי שפטור מן היצית כגון בגדי ג' כנפות, וא"כ צ"ב בהטיל למוטלת, מה לי בזה שכבר קיים את המצוה בחוטים אחרים, ואין מחויב להטיל עוד יצית, אבל סוף י"ש כאן בגדי של ד' כנפות אשר ראוי להוביל יצית. אמן לפ"י המבוואר דחוית היצית והבגד עשו כבגד אחד, נמצא דע"י מה שיש כבר חוטי יצית בגדי, הרי זה בגדי הפטור מצית, כבגד שיש לו ג' כנפות בלבד.

או בלולב. ומבראך דלפי מה דנקטינן טלית חותבת גברא, הרי מקיים את המצוה בזוה שלכוש עם הציצית, ולא במה שיש ציצית על הבגד[ג].

והיינו דאמרין מציצית חשיבא מצוה שבגוף, ובתוטס' מנוחות [ז"ט מ"ה ע"ה]

ל"ז כיון מבראך דזה דעתונים על ביטול מצות מציצית בעידנא דרישא לא קאי אלא אם טלית חותבת גברא, אבל אם חותבת מנא ליכא עונש, ויעוין בשפט אמרת שם בバイור כוונתם, דבמוצה שבגוףו ודאי שיר' למחרדר אחורי להשלים גופו בכל המצאות, אבל אי חותבת טלית היא, אין סברא Shi'a מוטל עליו ליקח טלית כדי לקיים בטלית מצוה[ג].

נופה הברכה לחתעטף במציצית

7 **ובתוטסתא** דברכות [פ"ז פ"ז] וכשהוא מטעטף אומר לחתעטף במציצית, וכן הוא בגמ' ברכות [ז"ט פ"ג], כי

ג. ראה גם בקרן אוריה במנוחות שם, שמדובר דלמ"ד חותבת טלית, המצוה מתקינה בעצם תלית החוטין, משא"כ למ"ד חותבת גברא דהתלת המציצית hei לעולם בגין הכלש מצוה בלבד.

ד. בגין אברם זכי' ז עקי' כתוב דמה דאיתא בגמ' אין ציצית אלא יוצא, היינו דציריך שייהו הציצית מבחווץ, ודלא כאומם שתוחכין אותן בהכפות, וכותב לדון מה דינו לעניין בדיעדן, והביא התוס' בברכות [ז"ט ז"א נמכן], שהריצ'ב'א היה לא להסיר הציצית מן הנקף אלא לקשרם ולהדקם בתוך הנקף, לאפוקי נפשיה מפלוגתא, אם הם חifyין במציצית יש להם ציצית, ואם לאו הרו הם מכוסין, משמע בדיעדן יוצא אף שהוא מכוסה, ושוב העלה לדוחות ראייה זו דשאני טלית של מתים. שאף אם המתים חיברים לא שיר' גביהו ורואיתם אותו, משא"כ בחו' בדיעדן ורואיתם אותו יער'ו. והנה אם נימא דלמ"ד טלית חותבת גברא גדר המצוה להטיל ציצית על נפי הבגד, אלא דבזה חלק מהמ"ד דחותבת מנא, שאון החיבן חל אלא לאחר שנתעטף בטלית, מה שיר' כלל לומר שאינו יוצא מצות ציצית אם הם מכוסים, אטו חותמי הציצית בכל קופסא מגולים הם. אמנים לפ' מה שנתבאר, גדר המצוה למ"ד חותבת גברא, שילבש הבגד עם חותמי הציצית, וצריך להיות מלבוש באופן מגולה, וכל שהם מוכסים מhalbש ולא נמצא באופן של רואיתם אותו, אפשר לדון שאין מקיים המצוה להיות לבוש עם הציצית.

ה. אך יש להעיר במא שכתב השפט אמרת, אדם ציצית חותבת טלית ליכא למייחש, משום דלא מצינו שייהא חifyיב לקנות שדה כדי להפריש תרומות ומעשרות וכדומה, הניזון שם בעושה טצדקי להיפטר מציצית כمبرואר בתוס' ערכין [ז"ט ע"ג ז"א פלן], וא"כ אין לדמותו לחזוב לקנות שדה כדי להתחייב במצוות, ושיר' יותר להא מצינו בגמ' ברכות [ז"ט פ"ג], דורות והארונות מבנים פירוטהין דרך גנות דרך קוריפות כדי לפטרן מן המעשר.

הציצית אלא כשהוא לובש[ג], דא"כ עדין היה לו לברך על עשיית הציצית אם קושרנו בשעה שכבר לבוש עם הבגד, אלא דמאחר דחותבת גברא אין המצוה עשיית הציצית, או בזוה שהציצית עשוין על בגדו, אלא המצוה היא בזוה שלובש את הציצית.

ומבראך בשו"ע כאן סי' ח' [פ"ג ל'], יתעטף במציצית ויברך מעומד, ובשם' ק' [פ"ג] מבואר דכן יլפין בגזירה שוה מעומד, דבמציצית כתיב לכם, ובעוומר גם כן כתיב לכם, ובעוומר כתיב "מהחל חרש בקמיה", ודרשין בקומה. והנה ציריך בגין כל הר דינה שמתעטף במציצית מעומד, שהנה אם נפרש גדר המצוה, שהתרורה אמרה שאם לבוש בגין של ד' כנפות, יהיו ציצית בד' כנפות הרגה, הרי גם אם יעמוד, אין מקיים מצוה בעמידה, אלא שהוא עומד בשעה שמקיים מצוה, שהרי המצוה מתקינה בתא דמציצית עשוין על בגדו, ומה זה שיר' לעשיית מצוה בעמידה כמו בעומר או במילה

עשה, דבעין ר
ולא סגי בהמשך

(17)

בירך על הטע
ג'. במשנה ברו
החיים נל'ג
הטלית ונפל מיד
ולבשו אין צריך
או ציציותו והו
מיד, אין צריך ל
עשה מוצתו לא

והנה צין בדבר
לקמן נפי
סבירו לענין נ
הוחזר לעשות
דעתו אין צריך ל
הפסקים, יעון
ק"ג] ושעריו ר
דבריהם במשנו
בהחליף קשר, א
אחרים צריך
המכור בברכת
בירך ונפל הפה
ובדרך זו כתב ה
מקפ"א פק"ל] בש
דאמ משנה ליט
עליו מתחילה צ
הפה בברכת הנ

ז. אמנים הגרעק"א
בכית שיש בו מזו
יוסף שאין לבך, ו
זה בצירוף עוד טע
ח. הנה לענין ציצי
המצווה מובן בפשי
המצווה נשתנה ומנו

י] איתא, אם לובש טלית קטן בעוד שאין
ידיו נקיות, ילשנו ללא ברכה, וכשייטול ידיו
ימশמש בציצית ויברך עליו, ומkor הדברים
בתוס' מנחות נף ל"ו ע"ה ל"א וכטיגען].
ובתלמידי רבינו יונה במס' ברכות נס' ע"ג מלוי
אל"ג] הקשו איך אפשר לברך אחר שכבר
נתעטף בציצית, הלא קייל בכל המצאות
שצריך לברך עליהם עבור לעשיתן [פמיס דף
ו' ע"ג], וביאורו, שמאחר שככל זמן שהציצית
הם עליו מקיים המצווה, אע"פ שאינו עבור
לשישיתן ממה שעבר, מכל מקום הוא עבור
לעשיתן מה שקיימים אח"כ. והנה ברכת
המצווה היא על מעשה המצווה ולא על קיום
ציצית הקשורים לגדודו, לא היה שירך לברך
עוד, אלא דין זה הוא על פי המבורך
דהמצווה היא בזה שלבוש עם בגד של
ציצית, لكن כל זמן שלבוש ממשיך במעשה
המצווה, וכਮבוואר בפרוי מגדים או"ח סי' תל"ב
[מאנ"ז ג'], מצווה שיש לה משך זמן מברך
עדין, היינו כשבועה מצווה או לבוש בתפליין
ומעוטף בציצית, הא עשה מעקה ולא בירך
שוב איינו מברך, והוא הדין בהדלק נרות
חנוכה אע"פ שהמצווה קיימת איינו מברך
ע"כ, ועל דרך זו במזוזה, מאחר דהמצווה היא
שתהא קבועה בפתח ביתו, כל שלא בירך
בתחילה, אי אפשר לו לברך לאחר זמן בלי

מעטף בцеיצית לימא ברוך אשר קדשו
במצותו וצונו להתעטף בцеיצית, וכן הוא
בגמי' מנחות [נף מ"ג ע"ה], רב יהודה רמי
תיכילתה לפרוומה דאיישי ביתיה וمبرך כל
צפרא להתעטף בцеיצית. והנה יש לדדק
בנוסח הברכה, מה שיירך לברך על עיטוף
הבדג, הרי הלבישה אינה אלא סיבת המכיב
לקשור ציצית, ואף שקיימים המצווה זהה
לברך על הלבישה, הלא העיטוף סיבה לחיבור
ואין זה מעשה המצווה.

ולפי מה שנתבאר, פירוש נוסח הברכה הוא,
דמייקים המצווה זהה שלבוש עם חוטי
הציצית, ולבישת חוטי הציצית, היינו זהה
שלבוש עם בגד שקשורים עליו חוטי
הציצית, שכך נמצא לבוש עם הציצית, וכך
שפир מברך להתעטף בцеיצית, דבואה
שמתעטף עם הטלית מתלבש עם הציצית[ו].

הברכה אחר שכבר התלבש

← **וברמבי"ם** הל' ברכות [פ"ו ע"ג] כתוב,
העשה מצוה ולא בירך, אם
מצווה שעדיין עשייתה קיימת מברך אחר
עשיה, ואם דבר שעבר הוא איינו מברך,
בצד, הרי שנתעטף בцеיצית וכו', חזר וمبرך
אחר שנתעטף אשר קדשו במצותו וצונו
להתעטף בцеיצית. ובשוו"ע או"ח סי' ח' [נסע'ג]

ו. בגין אברהם [פק"י], הביא בשם השל"ה שנহגו לעשות עטרה מתחיקת משי לסימן, שאוונן ציצית שלפנויו
שיזיו לעולם לפניו, כמו שאמרו זיין גלי זנא פ"ג ס"ג קרש שזכה להנתן בצפון לעולם בצדון, ויעו"ש שהארץ"ל
לא היה מקפיד על זה. הנה בעייר עניין הורדה מקדושה חמורה לקודשה קלה, באמת חוטי הציצית דינם
כתשימי מזכה ולא כתשימי קדושה, מבואר להלן סי' כ"א, ויעוני בדורכי משה יו"ד וכי יי"צ מה שדנו
הפסקים אם דין מעlein בקדוש הוא גם בתשימי מזכה, אמנים ממשע דוגם בעניין כוה שיר עניין של הורדה,
ולכתילה וואי ליזהר בה. והנה אם נימא שהמצווה לקשר הציצית על כנפי בגדיים, רק שהחיזוק הוא רק
בשעה שלבוש הבדג, לאוורה לא שיירך לדון ממשע משלו לאחריו, ועוד שאף אם מהפרק הבדג לפי
שעה, אין כאן הורדה, כל שאוינו משנה בקביעות נסופה הבדג מלפנויו לאחריו, ומהו הקפידה שאוונן הציצית
שלפנוי יהיו לעולם לפניו, ובמכוואר שהמצווה היא ללבוש חוטי הציצית לפניו ולאחריו, וכן שיירך לדון בו עניין
הורדה כמשמעותה.

ובאמת בעיקר השווה לברכת הנהנין, היה אפשר לדון, דכלאורה בירך על קיומ ועשית המצוה, והחפצא של מצוה היא רק היכי תמצא איך לקיים המצוה, אמן הסכמת הפסוקים דהברכה היא על אותן התפילין, וכל שהניח אחרים צריך לחזור ולברך. וכך הוא לעניין טלית, אם נתקוון לברכ על טלית אחת, ולבסוף נתברר שהציצית פטולים, והווצרק לבוש טלית אחרת, צריך לברך ברכה אחרת [מ"ג פק"ל^ח].

מעתה לענינו, הנה בעיקר מצות ציצית, הרי המצוה היא לבישת חוטי הציצית כשם קשורים על ארבע נפנות בגדו, א"כ כנספסלו ציציותו, אע"פ שעדיין מונח לפניו אותו הבגד שרוצה לקיים המצוה עמו, אבל הרוי אין מקיים המצוה באותן החוטים שהיו מונחים לפניו, אלא בחוטים החדשים לגמרי. והרי גם במניח תפילין יש לו אותה היד ואותו הראש שמקיים עליהם המצוה, והוא ריך לחזור ולברך משום שנאבד אותו חפץ של מצוה שבירך עליו.

ולאור מה שנتابאר שהמצוה מתקיימת בהיותו לבוש עם הטלית ATI שפיר, כיוון שאוთה המצוה לפני, גם כשמחליף חוטי הציצית, לא חשיב הדבר אלא כמחליף חלק מהחפץ של מצוה, אבל חלקו קיים, שהרי הברכה קאי על טלית זו עם ציציותה, ואינו שונה מאם נאבד חצי הפרי בברכת הנהנין, שאינו ריך לברך ברכה אחרת.

ז. אמן הגראע"א בתשובות צידד לברך כל זמן שהמצוה קיימת, שכטב [מאדו"ק פ"ג] שיש לברך בנכנס לדור בית שיש בו מזווה, וכן הוא דעת המגן אברהם [ס"ג] בשינוי נוסח הברכה, אך שוב הראה לדברי הראוי יוסף שאין לברך, עוד כתוב [מאדו"ה פ"ג] לעניין נרות חנוכה שאפשר לברך כל זמן שהניר דולק, אך סמכ על זה בצוירוף עוד טעמיים.

ח. הנה לענין ציצית, כתוב כן בפרי מגדים [ל"ט סק"ז]. שאמ לך טלית אחרת צריך לברך ברכה אחרת, אמן דין זה מובן בפשיטות. דשאני החליף הטלית, שיש כאן מחיב אחר לגמרי, דהוא בגדי אחר החייב בצדית, ועוזם המצוה נשנה ומחייב ברכה אחרת, אך בהחליף התפילין או השופר וכדומה, הדין מחודש.

עשיה, דברין המשך למעשה מצוה דוקא ולא סגי בהמשך קיום המצוה^[ט].

בירך על התלית וגפסלו ציציותו קודש
שנתהפך בה

ג'. במשנה ברורה [פרק"ה] הבא מארצות החיים [לג' פלין פ"ז], שאם בירך על הטלית ונפל מיד קודם שנתעף בו והגביהו ולבשו אין ריך לברך שנית, ואפילו נפסלו או ציציותו והיה לו ציצית מזומנים ותקנים מיד, אין ריך לברך שנית, כיון שעדיין לא עשה מצותו לא הסיח דעתו.

והנה ציין בדבריו למה שכותב בהל' תפילין לטעם [פ"ג כ"ט פע"ג י"ג], והנה שם מבואר לעניין מי שנפסק הקשור של יד והווצרק לעשותו קשר אחר אמן לא הסיח דעתו אין ריך לחזור ולברך. אמן כתבו שם הפסוקים, יעוץ בארצות החיים שם [לג' פלין פ"ג] ושער תשובה שם [פרק"ג] הובאו דבריהם במשנה ברורה [פרק"ג] שככל זה בהחליף קשר, אבל אם הווצרק לחתת תפילין אחרים ריך לחזור ולברך, דדמי לדין המבואר בברכת הנהנין [פ"ג ר"ה, פע"ג ו'] שאם בירך ונפל הפרי ונאבד ריך לחזור ולברך. ובדרך זו כתוב המשנה ברורה לעניין שופר [ס"ג מkap"ג פק"ד] בשם שו"ת בנין עולם [ס"ג ל"ה], דאם משנה לשופר אחר שלא היה דעתו עליון מתחילה ריך לחזור ולברך, כמו בנפל הפרי בברכת הנהנין.

הברכה

ג'. ואם לא בירך בירך הרמ"א שմברך הרמב"ם שם, שאם וכיווץ בהם שהחין עליהן שהחינו בשני וכן כל כיוצא בהן, ע"פ מ"ז ע"ל] דember עשיית סוכה, אך אן מביך עליה שהחינו שיטת הרמב"ם דבר כן הוא לעניין ציצית כשמקיים המצווה. ופשות דember בשן חדשים, שהרי קר שם לא היו ראויים דember בשעה שמת לא תיקו להקדין הרמב"ם, אך כל שהרוי זמן הלבישה, הוה הבגד החדש.

ובאמת אף לצאו שאפשר שיוצאה בו ידי מצחו לביך שהחינו ע"ד לרמב"ם ראוי לבו עשייה, נפסק בשו"ר רס"ד. לאותה אפשר לה שימוש בירך, שיש לו כי בשו"ת חותם סופר [י"ד ק ספרים חדשים אינם מביך יש בהם, אך שיטת המגן ולא על השמהה, ולכן הינו דוקא בכליים כאלו בכגד של ציצית שיש בו רסה. והגם דשיטת הרוי' אותו להטיל ציצית, הלא

לבשו תיכף, דהלא צריך להטיל בו ציצית, ע"כ אינו יכול לביך עליו בשעת קניין, אך בענינו אינם ממתין עד שעת לבישה, אלא כיוון שעשויה בו ציצית מביך אגב בשעת עשיית המצווה (רשג).

ובעצם ספיקו של המגן אברהם, היה אפשר לומר שנסתפק אם חסר מהשמהה בקניות הכליל, כשהעדין צריך עוד לתקן קודם המשימוש. אולם להלן סי' רבי"ג [פרק"] נקט המגן אברהם שאם קנה כסף וננתן לאומן לעשותות כל依ינו מביך אלא בשימוש בו, ונחלק בזה על הט"ז [פרק"] שכותב שאם קנה בגין, אע"פ שעדיין צריך לחתט לעשות ממנו מלבוש, מביך בשעת הקניון, הרי זה היה פשוט לו דעתני לשמהה הוא גמר הדבר, ואין צורך עוד תיקון. ויש לומר דוקא בענינו נסתפק, דשאני הכא לעניין ציצית, שהבגד מצד עצמו מתוקן, ורק שציריך תיקון מצד הלכה, זה טבר שאפשר שרואו לביך מיד בשעת קנייה.

ויש לעניין לפי מסקנת המגן אברהם שאין לביך בשעת הקנייה משום שאנו ראוי לבשו תיכף, אם מופקע לגמור מענין של ברכה, עד כדי כך שאם בירך מוקדם לא יצא ידי ברכת שהחינו, וצריך לביך בשעת עשיית הציצית, או אפשר שככל זה רק לעניין זמן הרואוי לכתילה לביך, אך סוף סוף כבר קנה הבגד, ושפיר חלה הברכה ושוב אין לביך. ל

חויבת בגד שלו, וכן במזוודה דשיך לדירותו וכדומה, משא"כ לעניין תפילין דמה שיש בו קניין לא שייך לעצם קיומם המצווה, אך בתוספתה השווה ציצית לתפילין.

رس"ג. וזה דבריoun שעיה מיזוחת או קניין או לבישה, נוגע לב' אופנים. הנ' אם היה ראוי לביך מתחילה אלא שכירע שלא בירך מתחילה. דמתניתן לשעת עשייה או לשעת לבישה, ואני מביך מיד שנזכר, משום דבריoun שעיה מיזוחת, והן אם לא היה ראוי לביך בשעת הקניין משום דעתך ציריך תיקון, דלא אמרין דמשנתן ציריך לביך, אלא דמתניתן על שעיה לבישה, והכא עדיף לביך בשעת עשייה, כדי לצאת ג"כ דעת הסוברים לציריך לביך שהחינו על עשיית המצווה.

הברכה בשעת עשיית הציצית

27. ובענין זמן הברכה מובואר דمبرיך שהחינו בשעת עשיית ציצית, ולפי שיטת הרמב"ם מובן הא דمبرיכים על שעיה הציצית היא בכלל ההקשר המצווה שאמרה תורה, וחוזנן גם מינוחות [ז"ג ע"ל] דהיה ראוי לביך על שעיה ציצית ברכת המצוות, אי לאו דעשיותה לאו גמור מצוה, כמובואר ברמב"ם שם [פ"ל ט"ג], וראה בשו"ת חותם סופר [ז"ד פ"י יי"י, פ"י לע"ג] דהו מזמן ממש. אמונם לפיה שיטת המחבר שהברכה על העשיית הציצית, ואינו מביך בשעת קניית הבגד.

ובמגן אברהם [פרק"] מבאר באופן אחד דאה"נ דעל כלים חדשים צריך לביך בשעת קנייה, אך באופן שכירע שלא בירך מתחילה בשעת קנייה, שוב אינו מביך בעלמא, אלא מביך בשעת עשיית הציצית. ושוב העלה סברא שאינו לביך בשעת קנייה, דיל' דוקא שכונה בגין שהוא ראוי לבוש כמותו שהוא, אז מביך מיד, אבל אם קנה בגין לעשותות ממנו מלבושים, אז לא יברך אפילו לאחר שנגמר רק בשעת לבישה דוקא, וכמו שהעללה ב מג"א [ס"ג פ"ג פ"ג] בענין ברכת שהחינו בקידוש יו"ט שני, שאם לא היה ראוי לביך בשעת קניין ממתין לביך בשעת לבישה, משום דבריoun שעיה מיזוחת או קניין או לבישה, והכא הלא אינו ראוי

כיוון דבאמת כבר ראוי לברך משום כלים
חדשים גם קודם הלבישה, משעת קניון[ריש].

ט' הטעם שאין מברך קודםعشית הציצית
ד'. מבואר בмагן אברהם, דהכא כיוון שאין
ראוי לבליה בשעת הקניין דלא נעשה בו
ציצית אינו מברך או שהחינו, لكن מברך
כשעשה בו ציצית. ולפי זה כתוב הגראע"א,
דיהא תלוי במלוקת הרמב"ם והרא"ש בגדר
פטור לילה במצות ציצית, כמבואר לעיל
בשו"ע [ק"י י"ט] דלישיטת הרמב"ם [אל' ני"מ פ"ג]
[ק"ט] דאיינו תלוי במין הכסות, אלא מצות
יום גם בלילה פטור, אם קונה טלית ביום אינו
مبرך עד שעת עשיית הציצית, כיוון שאין
ראוי לבשו, אך אם קונה טלית בלילה מברך
מיד, דהא ראוי לבליה ללא ציצית בלילה,
ולא אמרין דגם כשקנה ביום, יצטרך לברך
משהgingua הלילה, שהרי עכשו אפשר
לבוש הבדג, דכיון שלא היה ראוי לברך
בשעת הקניה, שבב עיין זמן המיחד כדי
לברך עליו, שעת עשייה או שעת לבליה].
אך לשיטת הרא"ש [галומות קטעו ריש פ' ני"מ]
דთלו במין הכסות, לעולם אינו מברך
שהחינו עד עשיית הציצית.

ו' והיה אפשר לדzon בדברי הגראע"א, דמה
שאין מברכים על הבדג כשאין בו
ציצית, אינו מצד האיסור בעלמא לבוש
הבדג[ריש], אלא דיש לומר דמאחר שעומד

וסד. לכואורה אפשר להטעים. גם שעת עשיית ציצית, יש בו עניין הקובלע לעניין כלים חדשין. גם זה החשיב
שימוש בבדג, שיש לו כל שיקול לקיים בהן מצוה בעשיית ציצית, גם העשיה בכלל מצוה מן התורה, כמבואר
בשות' חותם סופר [י"ז ס"ר ר"ו]. ובאמת המגן אברהם [ס' ני"ג פ"ג] כתוב שאין לברך רק על כל תמייש אבל על
ספרים חדשין אינו מברך למצות לאו ליהנות ניתנו, והיעב"ץ במור וקצעה השיג, אך שהנאה אין בהם שמחה
יש בהם, אך שיטת המגן אברהם דלא סגי בכר, כמבואר בתשובה הרשב"א [ס' ימ"ז], דהברכה היא על התועלת
ולא על השמחה, ולכן שיר לברך על ירושה, וכך אין לברך אלא אם נהנה מהן. אמנם יש לומר דאף להמג"א
הינו דוקא בכלים כאלו שאין בהם שימוש כלל ורק צורך מצווה, לכן לא חשיב כל לעניין ברכבת שהחינו, אבל
בבגד של ציצית שיש בו שימוש של לבליה, יש לומר דגם בשעה שיש לו שמחה למצווה, סגי לברך על הבדג.
ר' והג' לשיטת הר"י במרודכי [ס"ק ימו אתקפ"ל] דליקא איסור לבוש הבדג בלי ציצית, אלא שהتورה חיבבה
אותו להטיל ציצית, הלא דעת המגן אברהם סי' י"ג [פ"ג] דפשוט דמדרבנן אכן איסורא לבוש בלי ציצית.

הברכה בשעת עיטוף

ט' ג'. ואם לא בירך בשעת עשיית הציצית, כתוב
הרמב"ם שם, שאם לא בירך על סוכה ולולב
וכיווץ בהם שהחינו בשעת עשייה, מברך
עליהם שהחינו בשעה שיצא ידי חובתו בהן,
וכן כל כיווץ בהן, ע"כ, וכמפורט בסוט' סוכה
(דף מ"ז פ"ל) דمبرכים שהחינו על שעת
עשיות סוכה, אך אם לא בירך בשעת עשייה,
MBERCHUL עלייה שהחינו כשונכנים לישב בה, ולפי
שיטת הרמב"ם דבציצית מברך על המזוזה,
כן הוא לעניין ציצית דمبرך בשעת לבליה,
כשמקיים המזוזה. ולפי שיטת הטור ושו"ע
פשוט דمبرך בשעת לבליה מטעם כלים
חדשין, שהרי כך הדין בכל כלים חדשין
שאם לא היו ראויים לשימוש בשעת קנייה,
MBERCHUL בשעה שמשתמש בהן, ולענין טלית
לא תקנו להקדמים אלא לצאת שיטת
הרמב"ם. אך כל שלא בירך בשעת עשייה,
הרי זמן הלבישה, הוא הזמן שראויא לברך על
הבדג החדש.

ובאמת אף לצאת שיטת הרמב"ם כיוון
שאפשר לברך שהחינו בשעה
שיווץ בו ידי מצותו, היה אפשר להמתין
לברך שהחינו עד לבליה, מ"מ כיוון
דلومב"ם ראוי לברך לתחילה על שעת
עשיה, נפסק בשו"ע לברך בשעת עשייה,

ציצית ע
אם עשה צי
שלא הי
היה לבגד
שהחינו, אף
שמהה של ב
לבך בשעת
לבך ממשום
cmbואר בשו
הפוסקים שא
טלית גדולה, א
שהוא שיש ב
בקנה טלית
דרך
בשעת קנייה,
לדרך הרמב"ג
חשיב ברכה ?
דכשם שאנו
לבך בשעת
לבכיה, הוא ו
ראוי להדר עז
בשעת לבייש
יררכו על הלג
המצוה אין ל
ראוי להמתין
אפשר לחיל
דמוקידיםין הוו
הכא דמאתה
ג"כ על משלוח
דבאי כונת שום
קיים מצוה וכדו
ושת. בバイור ה
בשעת עשייה, ג
אך לא כארה יש
מצווה בפני עצם
בכדי הלבישה ג
בשעה זו, משא

קדם שיקבע בו מזוזה, כמבואר במגן
אברהם [פי"ע פק"ה], וצ"ע לדינה.

הנה הגרא"א כתוב כן לשיטתו בדעת המגן
אברהם, אכן בכל שגמר לגמרי, כל
שעדין אינו ראוי לשימוש, אכתי לא ראוי
לברכת שהחינו, אך לפי מה שנתבאר יש
לומר דכוונות המגן אברהם, שאינו מביך
כשדעתו עדין לתיקן הכללי, אך מה שעדיין
צריך לעשות פעולות להכשיר השימוש, אינו
מעכב בשמחת הקנין, וא"כ יתכן לביך על
כל קודם טבילה, ועל בית קודם קביעה
המצוזה.



להטיל בו ציצית כדי להותירו בלבישה, חשב
הכבד חסר, דעתך לא נגמר עד שעת עשייה,
כמו שכותב המגן אברהם ס"י רכ"ג [פרק"]
שהקונה חתיכת כסף לתיקן ממנו כל, אינו
מבריך עד שעת שימושו, لكن אף בקונה טלית
בלילה, כיוון דרוצה לבבשו ביום ג"כ, ובเดעתו
לקשור עליו ציצית, דעתך לא נגמר הבגד
באופן שתואה שמחתו שלימה, ואינו ראוי
לביך עליז[רסי]. ובהגחות הגרא"א לשוו"ע
[פי' לי"ג] כתוב בכלים שוצריכים טבילה, יש
לדון שאינו מביך בשעת הקנין, כיוון דעתך
אינו יכול להשתמש בהם קודם טבילה, גם
בבנה בית חדש הוא אינו יכול ליכנס לדור בו

ענין פ'

ברכת שהחינו על טלית ממשום מצוה או ממשום בגד חדש

בדרכו אחת על בגד חדש ועל מצוה

הנה נתבאר בסימן דלעיל גדר ברכת
שהחינו בקנה מצד בגד חדש, שיש
לדון לביך עליה הון מצד קידוד טלית חדש, צריך
לביך על כלים חדשים שקנה, וזאת היא
שיטת המחבר, הון מצד קיום מצוה הבא
זמן לזמן, וזאת היא שיטת הרמב"ג,
שנבונספ' לברכה על הבגד, יש כאן סיבה
לברכת שהחינו מוחמת המצווה. ונתבאר
בשיטת המחבר שהברכה על הציצית מצד
כלים חדשים, מ"מ אינו מביך בשעת קנית
הבגד, כיוון שעדיין אינו ראוי לשימוש, והיה
ראוי לביך בשעת לבישה, אך תיקנו לביך
בשעת עשיית הציצית, שעולהיפה לפיה
השיטה צריך לביך שהחינו על עשיית
המצווה.

ולפי שיטת הרמב"ג, [וויועין בバイור הלכה
כאן [ז"א קיא] שכמה פוסקים הכריעו
כהרמב"ג], נמצא שمبرיך על שמחת הכללי
ועל שמחת המצווה בברכה אחת, ולכארה
צריך לכוון בפירוש לביך עברו שני העניינים,
ובשות' כתוב ספר [ולו"ס פ"י] כי כתוב לדון אם
モותר לכתהילה לביך ברכה אחת של
שהחינו על מצוה ועל בגד, אפשר שמאחר
שמבריך על עניין אחר לגמרי, ראוי לביך על
כל אחת בפני עצמה. וכותב דכשאי אפשר
בעניין אחר הינו במקומות הספק ודאי מותר
לביך ברכה אחת, והינו הנידון בעובדא
דידן[רסי].

ובעיקר העניין, אם המחייב של ברכת
שהחינו ממשום כלים חדשים אם
משום המצווה, יש בזה כמה נפקותות.

رسו. ויועין מה שנתבאר בזה לעיל ס"י ח' [עמין ל']. דהציצית נעשו חלק בלתי נפרד מעצם הבגד.
רמז. יעוץ בפרי מגדים ה' מגילה ס"י תרצ"ב [פרק ה'] שכותב המחבר בסעיף א' הקורא את המגילה מביך
לפניה שלשה ברכות, על מקרא מגילה, ועשה נסים, ושהחינו וכו'. ובמגן אברהם כתוב, וכיון בברכת שהחינו

אברהם, שלא הזכיר לחושש לעשיית המצויה
אללא כשלא בירך או לא היה יכול לברך
בשבעת קניה, ומשמעם דבטלית שיש עליה
ציצית צריך לברך מיד, ויש לעיין בזוה.

הברכה בשעת לבישת שנייה

ב'. הנה בענין הברכה בשעת לבישת בגדי חדש, הפרי מגדים כאן [ט"ו פק"ו] העלה, דלפי שיטת הרמ"א ולובש עמי וכליין לענין פרי חדש שם לא בירך באכילה הראשונה אפשר לברך באכילה שנייה, הוא הדין שאפשר לברך בלבד בלבישה שנייה, אך במשנה ברורה בביאור הלכה [ז"א נזעף] כתוב דזה"ל להפרי מגדים לציין דלפי שיטת המגן אברהם שם [פק"ט] שאין לברך על פרי בשעת אכילה שנייה, הוא הדין שאין לברך על לבישה שנייה. ואולי דעת הפרי מגדים לחילק בין לבישת אותו בגדי שעדיין אפשר לברך עליון, לאכילת פרי אחר. אכן בש"ע הרב נ"ל נזכר נגנון פי"ג, כתוב שאין לברך על בגדי חדש כי אם בשעת לבישה הראשונה, וכשיטות המגן אברהם אצל פרי חדש, ואם פשט הבגד, אם פשטו על מנת ללבשו עדיין יכול לברך, אבל אם פשטו למגררי שוב אינו יכול לברך [יחסו].

ונמצא שם לבש הטלית בלילה, اي משומן
מצוה איינו מברך, שהרי אין מברכים
ברכת המצאות על טלית בלילה, דחישין
לשיטות ברובם"ס שאינו זמנו איזים גם בגבשות

ציצית על בגד יישן או שאינו חשוב

אם עשה ציצית בגדי שהיה לו מכבר, אף
שלא היו בו ציצית מעולם [כגון שלא
היה בגדי ד' לנפות], אין צורך לברך
שהחינו, אף בשעת לבישה, כיון שאין לו
שמהה של בגדי חדש, אך משום מצוה ציריך
לברך בשעת עשייה או לבישה. וכן אם באננו
לברך משום כלים חדשים בעין בגדי חשוב,
כਮבוادر בשו"ע סי' רכ"ג גפעץ ו', וכבר העלו
הפוסקים שאין לברך על טלית קטע רק על
טלית גדולה, אך אי משום מצוה סגי בכלל בגדי
שהוא שיש בו קניין שמקיים בו מצות ה'.

בקנה טלית שכבר הניתה עליו ציצית,疠 דרך הטור ושו"ע ראוי לברך מיד בשעת קניה. כיון שהוא ללבשו תיכף, אך בדרך הרמב"ם מה שمبرך בשעת קניה, לא חשיב ברכה על קיומ המצווה. ולמעשה יתכן דיכש שאנו מחדדים אחר שיטת הרמב"ם לברכ בשעת עשיית הציצית ולא בשעת לבישה. הוא הדין בקנה טלית שיש בו ציצית, ראוי להדר על שיטת הרמב"ם ולהמתין לברכ בשעת לבישה, שאם נברך בשעת קניה,疠 יברכו על הלבישה משום ספק, וכיון דמשום המצווה אין לברכ קודם הלבישה, בזה ודאי ראוי להמתין ולברכ בשעת לבישה דזוקא. אך אפשר לחלק דשאני עשיית הציצית דמקידמין הברכה בשעת עשרה, משא"כ בכא דמאתרים ברבנן. וכן משמע מהמגנו

ג' על משלוח מנות וסעודה פורום. שם ג' מצוות, והפרי מגדים הוסיף "זידיע זה לשילח צבור המברך, דבעי כונת שומע ומשמע". והובאו הדברים במשמעותם בורה [ק"ט] שם. ולפי זה כאשרחד מברך שהחינו על ביתם מזוא ורdomה לא יוכל להוציא מני שקנה לו בגדי חדש. שכונת הברכה אחרת.

רשות. בバイור הלאה שם הביא לא לדייק מדברי הרמב"ם שכותבadam לא בא בירך על סוכה ולולב וכיווץ בהן שהחינו בשעת עשייה, מברך עליהם שוחחינו בשעה שיוציא ידי חובתו בהן, דהוא הדין שאפשר לברך על לבישת שנייה. אך לכורה יש לדחות, דאף דשעת עשייה חשיב זמן מצוה, הרי עצם הלבישה הוא עיקר המצויה ועכ"פ מעשה מצוה בפני עצמה, וכלשון הרמב"ם שהוא השעה שיוציא ידי חובתו, וכן שאמם כבר בירך על שעת עשויה, אין בכדי הלבישה לחזיב בברכה בפני עצמה, וכבר נפרטה בברכה הראשונה, הרי אם לא בירך, ודאי ראוי לברך בשעה זו, משא"כ בלבישת שנייה.